

МИРОЉУБ ТОДОРОВИЋ

КОКА УДАРА ЂОНОМ

(шатро жваке)

НИЈЕ УПАЛИЛО

Стопирао ме неки тип у Булишки код Таша.

– Ђао, пајтос, како си шта радиш?

Ждракних кулова, не сећам га се.

– Ја сам Мишко Зеџ из образовке. Заједно смо пикали фуџу и гонили клинке – певну он.

– О, Мишко – аблендовах – како си другар, где си, шта шљакаш?

– Ево, живим ко бог. Добра жилка, добра лова. Имам велику гајбу и мерџу. Ожењен сам Јаном, оном из наше крајке. И ти си јој се, рекла ми је, набацивао, али ти није упалило.

РАСТАНАК

Базају, прво Кнез Мишовом, а онда Калишем. Не размењују жваку. Зашнирали њокалице. Ђуте. Зентују обоје да ће данас отпевати баладу.

Негде код „Цвијете” уштопају. Девојка, шмекујући га право у фаџу, каже.

– Не можемо више овако.

– У чему је проблем? – аблендова.

– Нисмо више у истом фазону. Не готивимо се више. Знам да ми уваљујеш дивча жваке.

Он затечен овим не баш слатким глаголима ништа не лабрња.

Девојка се окрене и одлепрша.

КРОЗ ЦРВЕНО

Фурао сам да стигнем на утакмицу, која је већ почела, и прошишао крз црвено. Био сам надрндан због гола који су нам, одмах на почетку, Гробари збиберили.

Прошишао сам и не ждракнувши семафор. Муркани су ме брзо стопирали. Док сам из шљајпика вадио лову да платим казну на радију певнуше да су Делије изједначиле.

НА ДОРЂОЛУ

Налетесмо на тог лудова на бомбака. Исфурао је из једне мале улице на Дорђолу, близу Бајлонија, дизао ватру ко ошамарен по мозгу, млатарео грабуљама и табанао ко да га гони сто андрака. А онда се на цади, пред нама, у једном цугу утаблио и стрмопиздио на калдрму.

Прифурасмо да му помогнемо. Није се мицао, из баљоза му је текла крв, није дисао као да је оладио папке.

Један фрајер, с цвикерима, извади мобишку и позва хитњак и мурију.

КОКА УДАРА ЋОНОМ

Одвајам табане низ Добрачину. Испред мене кулов и кока средњих година. Цапају се, дижу ватру.

Кулов савио чонту, несигурно гамба. Кока брија језиком.

– Опет си се нарољао. Докле!? И сам знаш да си у говнима: срчика, рикнула ти јетра. Сам себи копаш гроб. Укокаће те пиће.

Кулов утањιο, дуби на глави, изгубио компас, тихо аблендује.

– Нисам много цугнуо, само две манастирке.

Кока, удара ћоном и наставља рибање.

ФОЛИЊАЈУ

Тај тип је ошамарен по мозгу. Цвикам од њега. Гороган, мрзош ко бајата риба. Стално накурчен. Диже ватру за сваку ситницу. Увек спреман да се таба. Фолињају да је на Калишу скоро намртво оладио неког фрајера, а онда се пошороа по њему.

НАРАСТАО МИ ПАФЛЕК

Постајем све више елегантно препуњен ко трокрилни шифоњер. Слабо шпартам а волим добро да клопам. Кафанска манџа и цирка учинили су своје. Нарастао ми памфлек. Фаца се заокруглила. Амбалажа постала тесна. Носим трбух на трегере.

ДИСАО ЈЕ НА ШКРГЕ

Био је у лошем фазону. Дисао је на шкрге. Требало му је друштво да га извуче из скења.

Уфурао је у прву кафану. Била је скоро празна. Две пушикурке киснуле су за столом поред шанка. Нешто су ћагале и сунчале кљове.

Прикењао се и питао да ли је слободно. Климнуле су главом. Сео је и наручио цирку за себе и за дроце.

ИСПАЛИО СИ МЕ

Ти си тежак муфљуз испљунем Рајку Пицајзли. Не може човек на тебе да се ослони. Данас зузнеш једно, сутра друго.

Направили смо шему да ту мунђу заједно обавимо. Испалио си ме. Покушао сам да то сам хендлујем и усрао мотку. Умало ме муркани нису скембали.

ЦЕПАЈУ ДЛАКУ НА ДВОЈЕ

Жена ми је у офсајду. Не осећа се добро. Стално је живчана и у фрику. Тешко одваја совку. Поред сипљиве чонте, фаширали су је и грозоморни снови. Устајала је ноћу и плакала.

Видело се, живци су кривци.

Одлучила је најзад да оде код психодоце.

Нисам био за ту њену одлуку. Не готивим доце генерално а посебно психодоце. Мислим да су то мрсомуди што свашта бенаве и цепају длаку на двоје.

НЕУСПЕЛА СПОЈКА

Стартовао сам на ту крофну у кафићу на Дорћолу. Висока, жујка са великим сифонима и пожељном позадином. Разменили смо жваку. Волела је рок, кока-колу и чоку. Рекла је да се зове Весна и дала ми свој блаблафон.

Зврцнуо сам јој сутрадан да закажем спојку. Јавио се неки надркан мушки глас.

– Тражим Весну – певнух помало усплахирено.

– Нема овде никакве Весне дилкане! – испљуну тип и прецвика везу.

РОЂА

Киснем код „Коња”. Прикења ми се неки огроман тип, космат, брадат, шири шапе, ставља ми на офингере. Хоће да ме навуче на плућа. Виче:

– Где си, рођо, куловштино стара!/? Нема те сто година, где си испарио?

Узмичем, помало укаргоњен. Испљунем.

– Нисам рођа, погрешо си.

Тип ме ждракну својим закрвављеним очима, промрмља нешто, окрете се и одмагли.